

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 141/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 144, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.พ. มาตรา 27, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 216

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำร้องขอขยายระยะเวลายื่นฎีกาครั้งแรกของจำเลยไม่ปรากฏพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถยื่นคำร้องก่อนสิ้นระยะเวลาได้ ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องของจำเลย ถือว่าศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งวินิจฉัยชี้ขาดคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาของจำเลยไปแล้ว การที่จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาครั้งต่อมา จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาอันเกี่ยวกับคดีหรือประเด็นที่ได้วินิจฉัยชี้ขาดแล้ว ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 144 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้องขอขยายระยะเวลาครั้งหลัง อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นฎีกาแก่จำเลยจึงไม่ขัดด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 23 มาตรา 144 วรรคหนึ่ง และถือว่าเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบตาม ป.วิ.พ. มาตรา 27 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 92, 279, 283 ทวิ, 317 เพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสาม จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารและฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี เพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 กระทงละหนึ่งในสาม ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุก 4 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุก 6 ปี 8 เดือน รวมจำคุก 10 ปี 8 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่าฎีกาของจำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ คดีนี้ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2563 ครบกำหนดยื่นฎีกาวันที่ 28 พฤษภาคม 2563 จำเลยยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 15 มิถุนายน 2563 ผ่านทางเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก ขอย้ายระยะเวลายื่นฎีกาออกไปอีก 30 วัน โดยไม่ได้ระบุพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยที่ทำให้ไม่อาจขอขึ้นมาก่อนสิ้นระยะเวลายื่น

ฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องเนื่องจากจำเลยยื่นคำร้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามกฎหมาย และแจ้งคำสั่งดังกล่าวไปยังเรือนจำจังหวัดพิษณุโลกเพื่อแจ้งให้จำเลยทราบ จำเลยยื่นคำร้องขอ ขยายระยะเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 2 ผ่านทางเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก ตามคำร้องฉบับลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2563 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องด้วยเหตุผลเดียวกับที่สั่งยกคำร้องจำเลยฉบับแรก และแจ้งคำสั่งไปยังเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 3 ผ่านทางเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก ตามคำร้องฉบับลงวันที่ 7 สิงหาคม 2563 อ้างเหตุที่มีไต่ยื่น คำร้องขอก่อนสิ้นระยะเวลายื่นฎีกา เนื่องจากรัฐบาลประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินจากการระบาดของ โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ทำให้ทนายจำเลยไม่สามารถเดินทางมายื่นคำร้องขอขยาย ระยะเวลายื่นฎีกาได้ ประกอบกับจำเลยถูกคุมขังในเรือนจำ ซึ่งกรมราชทัณฑ์ประกาศงดการเยี่ยม ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า คำร้องขอขยายระยะเวลายื่นฎีกาสองฉบับแรกจำเลยมิได้กล่าวถึงพฤติการณ์ พิเศษและเหตุสุดวิสัย และจำเลยมิได้ยื่นคำร้องภายในกำหนดเวลายื่นฎีกา ซึ่งจำเลยสามารถกระ ทำได้ผ่านทางพัสดิเรือนจำ จึงให้ยกคำร้อง และแจ้งคำสั่งไปยังเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก ต่อมา จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 4 ตามคำร้องฉบับลงวันที่ 1 มิถุนายน 2564 อ้างว่า จำเลยเข้าใจว่าทนายความได้ดำเนินการขอขยายระยะเวลายื่นฎีกาและยื่นฎีกาตามกำหนด แล้ว ประกอบกับจำเลยมีปัญหาเกี่ยวกับญาติและครอบครัวของภริยาจำเลย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า เป็น กรณีมีเหตุสุดวิสัย อนุญาตให้จำเลยยื่นฎีกาได้ภายในเวลาที่ศาลกำหนด เห็นว่า ขณะที่จำเลยยื่น คำร้องขอขยายระยะเวลาค้างครั้งแรกนั้นได้พ้นกำหนดเวลายื่นฎีกาแล้ว การที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาต ให้ขยายระยะเวลายื่นฎีกาได้ต้องเป็นกรณีมีเหตุสุดวิสัย เมื่อคำร้องของจำเลยฉบับลงวันที่ 15 มิถุนายน 2563 ไม่ปรากฏพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถยื่นคำร้องก่อนสิ้น ระยะเวลายื่นฎีกาได้ ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องของจำเลยนั้น ถือว่าศาลชั้นต้นได้มีคำสั่ง วินิจฉัยชี้ขาดคำร้องขอขยายระยะเวลาค้างฎีกาของจำเลยไปแล้ว การที่จำเลยยื่นคำร้องขอขยาย ระยะเวลาค้างฎีกาครั้งที่ต่อมา จึงเป็นการดำเนินการกระบวนพิจารณาอันเกี่ยวกับคดีหรือประเด็นที่ได้ วินิจฉัยชี้ขาดแล้ว ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้อง ฉบับลงวันที่ 1 มิถุนายน 2564 อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นฎีกาแก่จำเลยจึงไม่ชอบด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 มาตรา 144 วรรคหนึ่ง และถือว่าเป็นการ ดำเนินการกระบวนพิจารณาที่ผิดระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ฎีกาของ จำเลยยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง เป็นฎีกาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ จำเลยยื่นฎีกาได้ภายในเวลาที่ศาลชั้นต้นกำหนดตามคำร้องฉบับลงวันที่ 1 มิถุนายน 2564 และยก ฎีกาของจำเลยโดยให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

สุทิน นาคพงศ์ · จีราวรรณ สุญาณวนิชกุล · ชุตติศักดิ์ จำปา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

